

Térey János

SZILENCIUM

A Mexikói-kert egén
Muslincarajok kavarnak,
Akár az eredet-regény
Lapján a holnapi halottak.

A töltésen túl tűz lobog.
Érvénytelen a régi mérce.
Az ablak tárva. Nem fogok
Magamért protestálni mégse.

Csatorna készül, és az út
Aszfaltján méter mély a sebhely.
Csapódik vaskapu. Kiút
Az okker októberbe. „Kelj fel” –

így kormányzom magam odébb.
Ideges séta; még elérem
A háromórás gyorsot épp.
Maradni itt szebb volna tétlen.

A sűrű pályaudvaron
Vigyázok lágy metszésű számra;
Egy-kettő: lüktetésbe von
Az acélkerék kattogása.

A megmásíthatatlanul
Pórusaimba mart vidékre
Érek. Rőtjéhez hasonul
Nadírom; zenitem egésze,

Napesti színeváltozás.
Mint egy eső utáni máglya
Alján az eleven parázs,
Hüledezem. Várok anyámra.

(Irodalmi Jelen, 2006. november)

TÉREY JÁNOS 1970-BEN SZÜLETETT DEBRECENBEN. VERSET, PRÓZÁT ÉS DRÁMÁT
EGYARÁNT ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.